

Overweging: 4e zondag van Pasen

Thema: Je komt als geroepen

Lezingen: Handelingen 4,8-12 en Johannes 10,11-18

Zondag 21 april 2024 Mart Hendriks

In de generatie van mijn ouders was het normaal dat een van de kinderen priester werd en eventueel een van de meisjes naar het klooster ging.

Deze kinderen hadden vaak een bijzondere positie binnen het gezin en leverden het gezin binnen de gemeenschap aanzien op.

In de jaren zestig kwam daar de klad in en wanneer er toch gekozen werd voor het religieuze leven werd er door de omgeving bedenkelijk gekeken. Gaandeweg verschoof toen binnen de geloofsgemeenschap de betekenis van 'roeping'.

Maar binnen gezinnen en kerk was en is die verschuiving zelfs nu nog niet vanzelfsprekend geaccepteerd. Het was een prettige vooronderstelling: hoe hoger in de kerkelijke hiërarchie, hoe dichterbij de hemel. Onderaan in die hiërarchie stonden de leken, die moesten de herders als makke schapen volgen en in gehoorzaamheid opende de deur van de hemel zich mogelijk ook voor hen.

Midden jaren zestig was er na het tweede Vaticaans concilie een omwenteling. Paus Johannes XXIII gooide de ramen en deuren open en schiep kansen dat er een frisse wind ging waaien. 'Aggiornamento', het bij de tijd brengen, naar mensen toebrengen van de Blijde Boodschap.

Mensen zijn geen makke schapen meer, maar mensen van de weg, tochtgenoten van elkaar met een eigen geloofservaring. Roeping betekent steeds meer de uitdaging aannemen je eigen levensweg te kiezen en verantwoordelijkheid te nemen. Niet als een mak schaap dat alles hapklaar voorgeschoteld krijgt, maar als een zelfstandig, kritisch denkend gelovige met veel vragen en soms eigenzinnige antwoorden en zelfs ruimte om geen antwoorden te hebben.

In de Schriften gaat het voortdurend over roepingen, roepingen van gewone mensen, van mannen en vrouwen.

Jezus gaf zijn leven voor zijn roeping. Petrus noemt Hem als hij de overheden en de oudsten ter verantwoording roept, de hoeksteen van een gemeenschap waarin mensen geheeld worden, mensen in beweging kunnen komen. Zelf noemde Jezus zich de goede Herder. Een herder met hart voor zijn schapen. Hij biedt hen een veilige ruimte en houdt de levensbedreigende wolf van hebzucht op afstand.

Toen en nu een bevrijdende gedachte en daarom uitnodiging Hem te volgen en als mensen van de weg elkaar als herders te hoeden.

Hoe vreemd is het als we ook op de dag van vandaag horen vanuit de officiële kerk dat we moeten bidden voor meer roepingen. In hun visie betekent dat meer priesters omdat anders onze kerk ten dode is opgeschreven.

Naar mijn mening gaat de institutionele kerk, maar ook elke geloofsgemeenschap, inderdaad een doodlopende weg als er weinig vertrouwen is in de tochtgenoten. Blij ben ik juist daarom dat er op dit moment aan de top van de RK kerk een herder staat die dat accent op priesterroepingen wil verschuiven.

Hij heeft het synodale proces opgestart. Een proces met een appèl op alle gelovigen. Je bent samen op weg. Gá met elkaar in gesprek, is de boodschap, vertel elkaar wat goed gaat op die gelovige weg, wat steekt, wat inspireert. Wie is jouw reisgenoot, en wat vertelt de grote Reisgenoot, de Heilige Geest, jou daarin? (KNR-Dominicanen)

Het mooie van het synodaal proces is misschien wel dat er niet verteld wordt hoe en wat 'moet'. Kernwoorden zijn gemeenschap, meedoen (participatie) en de weg naar de ander (zending). Dit kan alleen bereikt worden met oprechte communicatie voorwaarde daarbij is luisteren: luisteren met het hart. Je tochtgenoot zien met je hart, voelen wat hem/haar beroert en wat hem goed doet. Als een goede Herder een veilige ruimte bieden.

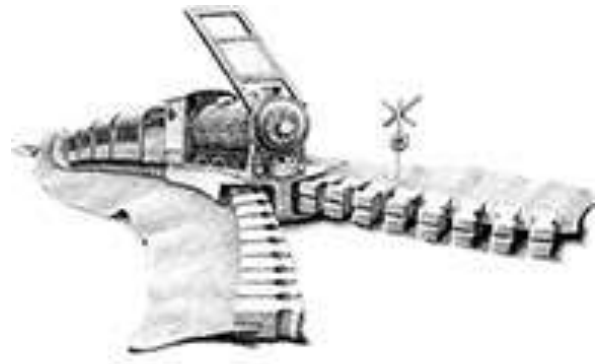
Tegen je buurman of buurvrouw wie het ook is zeggen: 'Goed dat je er bent.' Onderweg zijn en samen het leven vieren. Niet stil staan bij het verleden, maar met elkaar zoeken naar antwoorden en richtingwijzers op de levensweg. Ontdekken hoe wij kunnen bijdragen aan een goede wereld, de volheid van leven die we elke mens gunnen.

Soms weten we het niet en juist dan zeggen we tegen elkaar: 'Je komt als geroepen, laten we als herders voor elkaar zijn.'

Mag het zo zijn binnen deze gemeenschap en zeker op plaatsen waar mensen alleen moeten gaan.

Mart Hendriks
19 april 2024

Niet jij kiest de weg, de weg kiest jou
Hans Stolp naar Dag Hammarskjöld
Uit: Kijken met de ogen van je hart,
Ten Have, 2004

Vele wegen kent het leven, maar van al die
wegen
is er één die jij te gaan hebt.
Die éne is voor jou. Die ene slechts.
En of je wilt of niet, die weg heb jij te gaan.
De keuze is dus niet de weg, want die koos
jou.
De keuze is de wijze hoe die weg te gaan.
Met onwil om de kuilen en de stenen,
met verzet omdat de zon een weg
die door ravijnen gaat, haast niet bereiken kan.
Of met de wil om aan het einde van die weg
milder te zijn, en wijzer, dan aan het begin.
De weg koos jou, kies jij ook hem?

Slotgebed/ slotgedachte

Zr. Angela Holleboom OSC
Abdis van de zusters Clarissen te Megen

Levende God,
die U niet opdringt maar in uw liefde zwijgt
en op ons wacht,
U die achter mijn woorden luistert
en in de stilte tot mij spreekt,
hoe ervaren ik dat U mij kent en roept?
Hoe ontdek ik wat U van mij verlangt,
U die aan al mijn beelden en gedachten voorbij bent?
Levende, liefhebbende God, adem in mij.
Sta op in mij.
Laat mij wat ik buiten mij zoek vinden in mijzelf:
dat ik werk van uw handen ben,
onverwoestbaar uw geliefde kind,
drager van uw beeld en naar U toe geschapen.
Laat mij beantwoorden aan uw stille stem in mij.
Maak mij zuiver van hart,
dat ik mij afstem op uw aanwezigheid,
dat ik mijzelf niet groter maak
en ook niet kleiner dan ik ben in het licht van uw ogen.

Liefdevolle God, die op ons wacht,
zegen mij en zegen allen
die uw roepstem proberen te onderscheiden,
dat wij naderen tot u
en ieder op onze eigen plaats en wijze
leven uit liefde voor uw liefde.
In het voetspoor van uw geliefde Zoon,
de Levende in ons midden,
Jezus Christus, de Heer. Amen.

Blijf ons toch roepen

Die zachte fluistering,
was jij dat God?
Heel zacht, heel stil, haast ongemerkt?
Zó dat ik het eerst niet hoorde?

Luisterde ik niet goed?
Sprak jij te stil?
Of hoorde ik je niet
omdat jouw aanwezigheid zo vanzelf spreekt,
en jouw fluistering er altijd is?

Net als de wind,
die door de bomen ruist,
die mijn gezicht streelt,
en die pas opvalt als hij zwijgt.
Zoals de lucht die ik in- en uitadem er altijd is.
Ongemerkt. Gewoon. Onmisbaar.

Ik mocht je gaan ervaren, God,
in de warmte van mens tot mens,
in een blik, een handdruk, een gebaar.
En gaandeweg de rit,
langzamerhand, op kousenvoeten,
ben ik het gaan horen:
jouw roep naar mensen, en naar mij.

Blijf ons toch roepen, God!

Clarissen Megen

Het eerste wat van belang is, is: **de deur openen**. Het liefst wagenwijd,
maar ook als we hem slechts op een kier zetten kan God al heel wat
beginnen. Maar wij moeten hem openen.

Want wanneer God roept, komt Hij niet met alle geweld binnen, werpt Hij geen barricades omver. Hij komt zelfs niet in het geniep, langs een achterdeurtje, zonder dat wij ermee instemmen. Hij roept slechts, onweerstaanbaar zacht. En wacht tot wij Hem opendoen.

Het tweede is: **luisteren**. Willen we onze roeping erkennen, dan moeten we luisteren. En dat gaat verder dan enkel horen. Horen is geluiden waarnemen, passief. Luisteren is wat we doen met die geluiden, actief. Als we luisteren, doen we iets met dat wat we horen. Dan geven we gehoor aan wat God van ons verlangt, gaan we in op waartoe Hij ons uitnodigt.

Dat luisteren houdt **onderscheiding** in. Want naast Gods stem zijn er nog vele andere stemmen die ons dagelijks omringen. Luide, opdringerige stemmen, die o zo vaker en gemakkelijker gehoord worden dan die ene, zachte stem... Als we naar die stemmen luisteren gaan we onze eigen wegen, dwalen we af, lopen we verloren. Dan gaan we onvermijdelijk doodlopende wegen.

Onderscheiding dus: welke stem is die van de Herder?

Welke stem leidt mij in sporen van waarheid?

Welke stem voert mij naar leven gevend water?

Het laatste wat van belang is, is: willen wij de stem van de Herder kunnen herkennen, dan houdt dat in dat we een relatie onderhouden. Dat we **ons begeven in een relatie**, waarbinnen wij Hem leren kennen, en ons laten kennen. Waarbinnen wij ten diepste mogen ervaren dat wij gekend zijn bij onze naam. Waarbinnen wij vertrouwd raken met zijn stem en daar steeds gevoeliger voor worden. Dat gaat niet vanzelf. Het betekent naar Hem toe gaan, Hem volgen, bij Hem verblijven. Iedere dag opnieuw. We zijn het Hem verschuldigd, zegt Clara.

Broeder Thijs

Levende traditie "Het synodaal proces moet gericht zijn op de volheid van leven," zegt broeder Thijs. Daarmee zijn we terug bij zijn zorg om de aarde. "In het synodaal proces moeten we het hebben over het leven. Wat komen we tegen? Wat vereist dat? Als we alleen maar vast willen blijven houden aan oude tradities, staan we stil. Leven is nooit stilstand. Onze tijd vraagt om nieuwe tradities. Dat doen we onder leiding van de Heer, die niets liever wilde dan de wil van de Vader te doen. En de Schrift zegt ons dat het zijn verlangen is dat wij leven hebben in overvloed. Je redt de wereld niet met normen en regels.

Je redt door mee te lopen, je te laten leiden door de Heer. En soms weten we het even niet. Maar we houden elkaar vast."